

В. П. Доценко

студ. III курсу

спеціальність «Менеджмент»

Науковий керівник: к.е.н., доц. Н. М. Столбуненко

ВДОСКОНАЛЕННЯ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЯК ЗАПОРУКА СТАБІЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Інвестиційно-інноваційна складова займає провідне місце в економічній безпеці країни, а забезпечення розвитку економіки на основі інноваційно-інвестиційної моделі потребує нарощення обсягів інвестування, що має бути включено до стратегічних пріоритетів економічної політики України. Інноваційно-інвестиційна сфера є однією з найчутливіших складових економічного розвитку, яка здатна миттєво реагувати на дію зовнішніх та внутрішніх чинників впливу. Механізм реалізації інвестиційної стратегії, як сукупність механізмів – ринкового, державного та інноваційно-інвестиційного партнерства сприяє проведенню структурної перебудови економіки країни [1, с. 71].

Від розвитку інноваційно-інвестиційного процесу залежать практично усі сторони господарювання. За динамікою його розвитку можна судити про темп і характер відтворення, незалежно від форм господарського устрою і суспільного ладу окремої держави. Як тільки послаблюється роль інвестиційного процесу, відразу ж виникає стагнація в економіці, яка в подальшому спричинить процеси руйнування економіки й, насамперед, її головної складової – виробничого та економічного потенціалу. Масштаб впровадження у виробництво новітніх досягнень науки і техніки залежить від активності інвестиційного процесу,

тобто від того, наскільки забезпечується високий темп науково-технічного прогресу і, відповідно, підвищується продуктивність праці [2].

Одним із найважливіших інструментів оцінки та рейтингування інноваційного розвитку країн Європи є інноваційне табло (Innovation Union Scoreboard – IUS), що представляє систему показників науково-технічної та інноваційної діяльності і на основі якого розраховується зведений індекс інновацій (SII-Summary Innovation Index) для кожної європейської країни. На основі отриманих результатів визначається статус країни з чотирьох можливих: інноваційний лідер; активний інноватор; помірний інноватор; інноватор, що формується; та складається відповідний рейтинг. Україна має статус «Інноватор, що формується» зі значенням зведеного індексу 0,206. Загалом же значення зведеного індексу інновацій для України є вдвічі меншим за середнє по країнах ЄС (0,544).

До основних стратегічних документів, що сьогодні визначають європейську політику, належить ухвалена в березні 2010 р. стратегія економічного розвитку «Європа 2020». Одне з центральних місць у «Стратегії 2020» займає ініціатива Європейської комісії щодо створення «Інноваційної спільноти», яка являє собою комплексний план з реалізації інноваційної стратегії ЄС і спрямована на створення умов для більш ефективного розвитку інноваційної економіки та побудови єдиного європейського ринку інновацій.

Ключовим інструментом науково-технічного співробітництва ЄС виступають різноманітні програми, що реалізуються в рамках інноваційної спільноти. На сьогодні Україна є членом таких європейських програм: «Горизонт 2020» – рамкова програма наукових досліджень та інновацій; освітньої програми Erasmus Mundus; освітньої програми Tempus; Інструменту співробітництва у галузі ядерної безпеки (Instrument for Nuclear Safety Cooperation – INSC); програми прикордонного співробітництва «Польща – Білорусь – Україна» в рамках Європейського інструменту сусідства й партнерства (European Neighbourhood & Partnership Instrument (ENPI)); програми «Центральна Європа» та деяких інших.

Науково-технологічні та інноваційні програми та проекти Європейського Союзу відкривають додаткові можливості реалізації вітчизняного науково-технологічного потенціалу, що дозволяє виокремити такі тенденції міжнародного співробітництва: співробітництво має глобальний характер; розвиваються нові наукові школи (міждисциплінарні) і створюються нові наукові центри; збільшується кількість зареєстрованих патентів за рахунок активізації наукових зв'язків між країнами; зростає іноземне фінансування новітніх розробок; розширюються можливості участі у міжнародних проектах і програмах.

Як логічний розвиток торговельно-економічних зв'язків між Україною, іншими країнами та торговими блоками передбачається встановлення зони

вільної торгівлі, що зумовлює більший ступінь економічної інтеграції. Поглиблення інтеграції може включати такі послідовні етапи: започаткування митного союзу, спільного ринку, економічного союзу, економічного та монетарного союзу і, нарешті, повна економічна інтеграція. Останній етап передбачає значне обмеження у здійсненні самостійної економічної політики, повний монетарний союз і повну гармонізацію бюджетно-податкової політики.

Загалом інтеграція в науково-технічній та інноваційній сферах передбачає: уніфікацію підходів у науково-дослідній сфері та наукомістких галузях економіки, взаємне збільшення продуктивності науково-технічної та інноваційної діяльності, усунення прямих і непрямих перешкод на шляху співпраці у відповідній сфері, зниження або повне скасування фінансових витрат, пов'язаних із науково-технічним та інноваційним обміном, і відповідне підвищення продуктивності [3, с. 319–326].

Список використаної літератури

1. Ульяновченко О. В. Інноваційно-інвестиційна діяльність, як основа сталого розвитку економіки держави. *Науковий вісник Мукачівського державного університету. Серія : Економіка*. 2015. Вип. 2(1). С. 70–76.
2. Юринець З. В., Круглякова В. В., Петрух О. А. Інноваційно-інвестиційна політика держави: стан та особливості розвитку URL: http://www.economyandsociety.in.ua/journal/4_ukr/16.pdf (дата звернення: 04.04.2019).
3. Інноваційна Україна 2020 : національна доповідь / за заг. ред. В. М. Гейця та ін.; НАН І-66 України. Київ : 2015. 336 с.